

Tapiiri

Ex Tampere Lux — Tampereelta tulee valo suomalaiseen pila- ja sarjakuvalehdistöön. Vakiintuneen maineen ja vankan 20 000 levikin saavuttanut *Pahkasika* on saanut sisarjulkaisukseen sarjakuvalehti *Tapiirin*.

VANHOJEN HERROJEN UNELMA

Tapiiri syntyi Pahkasian päätoimittajan **Markku Paretskoin** ja monitoimittaja **Pauli Heikkilän** viimekeväisen idean pohjalta täyttämään meillä kunnollisen sarjakuvalehden kohdalla vallitsevaa tyhjiötä.

Numerologialla leikkivä huomaa Tapiirin henkisen esi-isän eli **Sarjakuvalehden** syntyneen samaan aikaan 35 vuotta sitten. (Sarjakuvalehti oli Suomen ensimmäinen sarjakuvalehti.) Sattuma on sikäläkin mielenkiintoinen, että Sarjakuvalehden ja Tapiirin välissä ei ole ollut yhtään samalla tavalla kasattua lehteä: lehden sarjat kerätään toimituksen mieltymysten mukaan eri puolilta maailmaa.

Tapiiria toimittava päätoimittajakaksikko **Juha Ruusuvuori** ja **Pauli Heikkilä** kertovat innoissaan lehdestään ja sille asetetuista toiveista.

—Veimme lehti-idean Pahkasian kustantajalle ja yllätykseksemme hän innostui jutusta, pyysi meitä tekemään kustannuslaskelman ja viime syksyn käytimme sitten materiaalin haalimiseen, vuodattivat Ruusuvuori ja Heikkilä.

Pahkasika julkaisee myös sarjakuvia, jotka usein ovat vieläpä lehden parasta aineistoa. Miten Tapiiri vaikuttaa Pahkasikaan?

—Ei mitenkään, huudahtaa Juha Ruusuvuori.

—Lehdet ovat sisarlehtiä, joilla on vain osin samat tekijät.

—Pahkasika julkaisee kotimaisia sarjakuvia ja Tapiiri pääasiassa ulkomaisia ja sellaisia kotimaisia, joiden linja ei istu Pahkasian anarkistis-röpötys -linjaan. Kotimaisen suhteen periaattemme on 'hyvää, mutta vähän', täydentää Heikkilä.

Linkkinä näiden lehtien välillä on Tapiirin poikien kertoman mukaan Vanhat herrat -sarja, joka ilmestyy molemmissa lehdissä. Vanhoja herroja piirtää Pauli Heikkilä ja sen käsikirjoituksen tekevät Pauli Heikkilä ja Markku Paretskoi. Sarja kertoo vanhojen herrojen (=P.H. & M.P.) seikkailuista elämän ristiaallokossa.

MINÄ, TAPIIRI

ART DIRECTION

Mistä Tapiirissa on kysymys? Kenelle se on tarkoitettu ja mitä sarjoja siinä julkaistaan?

—Olemme lähteneet siitä, että julkaisemme kunnollisia 2-8 sivun tarinoita. Emme aio seikkailla visuaalisilla kokeiluilla, vaan keskitymme jännittäviin ja hauskoihin tarinoihin. Emme julkaise jatkosarjoja, sillä tuntuu, että suomalaisia on vaikea totuttaa lukemaan niitä, kuten NonStopin esimerkki 70-luvulta osoitti. Sarjojen lisäksi julkaisemme joka numerossa muutaman sivun uutisia ja artikkeleita. Yleisöprofiili on suunniteltu laajaksi eli 8—40 vuoteen ja ylikin. Menekistä meillä ei ole hajua, mutta luotamme Pahasian maineeseen ja nimeen (Tapiiri — Pahasian sarjakuvalehti) ja sen lukijapiiriin, eli toivomme ainakin 10 000 levikkiä. Mutta kunhan tässä nyt kokeillaan ja katsotaan

Kuinka te hankitte lehden sarjakuvat?

—Kirjoitimme Eurooppaan piirtäjille ja kustantajille ja lähetimme tarjouskirjeet amerikkalaisille underground-piirtäjille. Ykkösnumeroon pyysimme kotimaisilta piirtäjiltä sarjat **Tarmo Koivistolta** ja **Timo Mäkelältä**, selvittää sarjoja päätyökseen metsästännyt Ruusuvuori.

—Piirtäjät ja kustantajat ovat olleet yllättävän kiinnostuneita. Mm. italialainen huippupiirtäjä **Buzzelli** lähetti nipun töitään ja kirjoitti, että hänelle on suuri kunnia päästä tällaiseen mukaan. Tuntuu kuin maailmalla tunnettaisiin lukkarinrakkautta meidänlaisiamme aloittelijoita kohtaan. Kaikei he muistavat, kuinka pienestä he itse lähtivät liikkeelle. Jenkkiläisetkin ovat puhkuneet intoa. **Kim Deitch** ilmaisi jopa kiinnostuksensa kansikuvien tekemiseen. Samoin kotimaiset piirtäjät ovat olleet innoissaan, kun saivat kauan kaivatun kokeilufoorumin.

—Meillä ei ole sitten tarkoitus olla nimenomaan suomalaisen sarjakuvan asialla, ryhtyy Heikkilä selvittämään. Suhtaudumme siihen tismalleen samanlaisin kriteerein kuin ulkomaiseen. Erillistä seulaa ei suomalaisille pidetä, paitsi Vanhoissa herroissa. Niitä täällä ei kukaan uskalla kieltää, kun minä teen sarjaa.

—Sitä paitsi emme vastaa tilaamattomasta materiaalista, sillä tästä ei ole tarkoitus tehdä harrastajamakasiinia, uhoavat päätoimittajat Heikkilä ja Ruusuvuori.

SAAN VALTAVASTI RAHAA, ELÄMÄNI MUUTTUU TÄYDELLEEN... JOLLEN MINÄ SITÄ TEE, NIIN JOKU TOINEN KUMMINKIN... ONHAN BELLAISIA ELOKUVIA TEHTY VAIKKA MILLÄ MITALLA... PIRU, TAITAA OLLA KUUMETTAKIN...

NOUSEHAN NYT! ON AIKA LÄHTÄÄ, KELLO ON MELKEIN VIISI.

PÄÄSTETÄÄN ELÄMET IRTI JOKU TOINEN PÄIVÄ. NYT ON LÄHDEITÄVÄ FILMAAMMAN!

JJ-JOS JÄTETÄISIIN KOKO JUUTU?

ÄLÄ HÖPSI! MINÄ TARVITSEN SEN RAHAN. TULE NYT, MENNÄÄN!

MANARA

Entä sarjojen käänös ja tekstaus? Meillähän osataan pilata hyvätkin sarjat kehnolla tekstauksella.

—Käännämme sarjat itse, luuonottamatta vaativampia ranskalaisia, jotka käännätämme Soile ja Heikki Kaukorannalla. Tekstauksemme myös sarjat itse. Oli meillä Kalervo Palsa (taiteilija, joka on myös armoitettu sarjakuvatekstaaja) mielessämme, mutta siitä olisi tullut liikaa postikuljetuksia. Pyrimme kuitenkin 'Palsan linjoille' eli mahdollisimman suureen

yhdenmukaisuuteen alkuperäisen tekstauksen kanssa. Terveisiä vaan Palsalle!

Miksi teillä on mukana undergroundia? Eikö se ole turha vanhan kelaamista?

—Ei. On kiinnostavaa nähdä, mitä 60- ja 70-luvun suuret nimet ovat viime aikoina tehneet. Emme siis aio julkaista "undergroundklassikkoja". Meille postia lähettäneistä piirtäjistä mainittakoon mm. S. Clay Wilson ja Gilbert Shelton.

Mitä sarjakuva näyttää "metästäysretkenne" jälkeen?

—Tuntuu kuin sarjakuva olisi eristäytymässä muista taiteenaloista ja omasta tarinaperinteestään ja lähestymässä kokeilevan animaation linjoja. Jos se on aikuistumista, niin se ei ole välttämättä hyvä. Tarinankertoja kaivataan. Visuaaliset kokeilut alkavat nopesti tympiä. Sarjakuva tuntuu nyt olevan samassa tilanteessa kuin musiikissa proge 70-luvulla: menossa joka suuntaan. Varmasti punk eli peruslähtökohdat eli tarinat ovat kohta taas tulossa, sanoo Pauli Heikkilä.

Mitä ongelmia teillä on ollut Tapiirin teossa?

—Väri on suuri ongelma. Tapiiri on muistavalkoinen lehti ja suurin osa uusista sarjoistahan tehdään värilliseksi. Mustavalkoista materiaalia on vaikea saada ja on vaikea painaa alun perin värillistä materiaalia siten, ettei taiteilijan työtä turmella. Värillinen lehti olisi tullut ainakin neljä kertaa kalliimmaksi värierottelun kalleuden vuoksi.

—Toinen harmi on ollut se, ettei Suomessa saa mainostaa alkoholia ja tupakkaa, sillä meillä olisi hyvät väripaikat sisäkannessa, inostuvat päätoimittajat Heikkilä ja Ruusuvuori selittämään.

—Haluamme tyylikkääntä mainoksia! Olemme pelin parhaalla paikalla nuorten omalla kentällä. Ja pane siihen juttuun vielä selitys, että olemme tulleet päätoimittajiksi samalla tavalla kuin Napoleon keisariksi eli julistautumalla.

Juhani Tolvanen

SHELTON